

Concluziile reclamantei

- Constatarea că, prin faptul că nu a prevăzut elaborarea de planuri de urgență externe pentru toate unitățile pentru care sunt necesare astfel de planuri, Republica Italiană nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în conformitate cu articolul 11 alineatul (1) litera (c) din Directiva 96/82/CE a Consiliului din 9 decembrie 1996 privind controlul asupra riscului de accidente majore care implică substanțe periculoase ⁽¹⁾, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/105/CE ⁽²⁾;
- obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Directiva Seveso II are ca scop prevenirea accidentelor majore care implică substanțe periculoase și limitarea consecințelor acestora pentru om și pentru mediu. Este evident că elaborarea planurilor de urgență externe este o dispoziție fundamentală a acestei directive: ea permite ca, în caz de accident, să fie adoptate măsuri de urgență pentru limitarea consecințelor acestuia.

Articolul 11 se aplică, în temeiul trimiterii efectuate la articolul 9 și al articolului 2 din directivă, tuturor unităților în care sunt prezente substanțe periculoase în cantități egale sau mai mari decât cantitățile indicate în anexa I părțile 1 și 2 coloana 3.

Autoritățile italiene confirmă prin date care provin de la ele că nu toate unitățile care ar trebui să fie prevăzute cu planuri de urgență externe sunt efectiv prevăzute cu astfel de planuri.

⁽¹⁾ JO L 10, 14.1.1997, p. 13, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 8.

⁽²⁾ JO L 345, 31.12.2003, p. 97, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 20.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Østre Landsret (Danemarca) la 28 mai 2008 — Dansk Transport og Logistik/Skatteministeriet

(Cauza C-230/08)

(2008/C 197/24)

Limba de procedură: daneza

Instanța de trimitere

Østre Landsret

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Dansk Transport og Logistik

Pârât: Skatteministeriet

Întrebările preliminare

- 1) Expresia „puse sub sechestru [...] și confiscate simultan sau ulterior”, cuprinsă în articolul 233 litera (d) din Codul Vamal ⁽¹⁾, trebuie interpretată în sensul că dispoziția se aplică situațiilor în care mărfurile deținute conform primei tezei din paragraful 83 (1) din Legea vamală privind importul nelegal sunt distruse simultan sau ulterior de către autoritățile vamale fără a fi ieșit din posesia autorităților?
- 2) Directiva sistem ⁽²⁾ trebuie interpretată în sensul că mărfurile importate nelegal care sunt puse sub sechestru la momentul importului sau care sunt distruse simultan ori ulterior trebuie considerate că au fost incluse într-un „regim de suspendare”, având drept consecință faptul că accizele nu iau naștere sau se sting [a se vedea prima liniuță a articolului 5 alineatul (2) și articolul 6 alineatul (1) litera (c) din directiva sistem, coroborat cu articolul 84 alineatul (1) litera (a) și cu articolul 98 din Codul Vamal, și articolul 876a din dispozițiile de aplicare ⁽³⁾]? Răspunsul este influențat de faptul dacă o datorie vamală care ia naștere cu privire la un astfel de import nelegal se stinge sau nu se stinge potrivit articolului 233 litera (d) din Codul Vamal?
- 3) A șasea directivă ⁽⁴⁾ trebuie interpretată în sensul că mărfurile importate nelegal care sunt puse sub sechestru la momentul importului și care sunt distruse simultan sau ulterior trebuie considerate că au fost incluse într-un „regim de antrepozit vamal”, având drept consecință faptul că TVA nu ia naștere sau se stinge [a se vedea articolul 7 alineatul (3), articolul 10 alineatul (3) și articolul 16 alineatul (1) punctul B litera (c) din A șasea directivă și articolul 876a din dispozițiile de aplicare]? Răspunsul este influențat de faptul dacă o datorie vamală care ia naștere cu privire la un astfel de import nelegal se stinge sau nu se stinge potrivit articolului 233 litera (d) din Codul Vamal?
- 4) Codul Vamal, dispozițiile de aplicare ale acestuia și A șasea directivă trebuie interpretate în sensul că autoritățile vamale din statele membre unde se constată importul nelegal de mărfuri în timpul unei operațiuni TIR sunt competente să aplice taxe vamale, accize și TVA cu privire la operațiunea respectivă, dacă autoritățile din alt stat membru unde a avut loc importul nelegal în Comunitate nu au constatat neregula și, în consecință, nu au aplicat taxe vamale, accize și TVA [a

se vedea articolul 215 din Codul Vamal coroborat cu articolul 217 din acesta, articolul 454 alineatele (2) și (3) din dispozițiile de aplicare în vigoare la momentul respectiv și articolul 7 din A șasea directivă]?

- (¹) Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 302, 19.10.1992, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58).
- (²) Directiva 92/12/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse (JO L 76, 23.3.1992, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 129).
- (³) Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 253, 11.10.1993, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3).
- (⁴) Așasea directivă a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare (JO L 145, 13.6.1977, p. 1).

Acțiune introdusă la 2 iunie 2008 — Comisia Comunităților Europene/Republica Franceză

(Cauza C-241/08)

(2008/C 197/25)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: doamna D. Recchia și domnul J.-B. Laignelot, agenți)

Pârâtă: Republica Franceză

Concluziile reclamantei

- constatarea că, prin neluarea tuturor măsurilor legislative și administrative necesare pentru transpunerea corectă a articolului 6 alineatele (2) și (3) din Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (¹), Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive;
- obligarea Republicii franceze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia formulează două motive în sprijinul acțiunii sale, întemeiate pe încălcarea articolului 6 alineatele (2) și, respectiv, (3) din Directiva 92/43/CEE (Directiva „habitate”).

Prin primul său motiv, reclamanta insistă asupra caracterului explicit al articolului 6 alineatul (2) din Directiva „habitate”, care interzice orice deteriorare a habitatelor protejate. Introducerea în legislația națională a noțiunii „afectare semnificativă” pentru limitarea aplicării dispoziției citate anterior la anumite activități umane nu ar fi deci justificată. De asemenea, legiuitorul național nu ar putea confirma în mod definitiv inexistența caracterului „perturbator” al anumitor activități, cum sunt vânătoarea sau pescuitul, în siturile „Natura 2000”, chiar dacă acestea sunt exercitate temporar sau în cadrul reglementării naționale în vigoare.

Prin cel de al doilea motiv, Comisia arată mai întâi că dispozițiile articolului 6 alineatul (3) din Directiva „habitate” prevăd că orice planuri sau proiecte care nu au o legătură directă cu gestionarea sitului sau care nu sunt necesare pentru aceasta trebuie supuse unei evaluări corespunzătoare, cu excepția cazurilor de strictă interpretare. Legislația pârâtei ar pune probleme din perspectiva dreptului comunitar în măsura în care aceasta ar scuti în mod sistematic de efectuarea procedurii de evaluare a incidențelor asupra mediului lucrările sau amenajările prevăzute în contractele „Natura 2000”.

Comisia arată în continuare că există, în dreptul francez, proiecte care nu necesită nici autorizare, nici aprobare administrativă și, prin urmare, care ies din sfera procedurii de evaluare. Or, unele dintre aceste proiecte ar avea efecte semnificative asupra siturilor „Natura 2000”, având în vedere obiectivele de conservare a speciilor.

Potrivit Comisiei, în cele din urmă, legislația națională ar fi trebuit să impună petiționarilor o obligație clară de a identifica soluții alternative în cazul evaluărilor negative ale incidenței unui proiect sau a unui plan de administrare a unui astfel de sit.

(¹) JO L 206, p. 7, Ediție specială 15/vol. 2, p. 109.

Acțiune introdusă la 12 iunie 2008 — Comisia Comunităților Europene/Republica Malta

(Cauza C-252/08)

(2008/C 197/26)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: L. Flynn și A. Alcover San Pedro, agenți)

Pârâtă: Republica Malta